

قصه‌ی
زنجبیل و ترشی

قصه‌ی زنجبیل و ترشی

نویسنده و تصویرگر:
بئاتریکس پاتر

نسترنما
تهران
۱۳۹۵

Beatrix Potter (1866-1943)
The Tale of Ginger and Pickles
First published by Frederick Warne, 1909
New reproductions, 2002

با صمیمانه‌ترین احترامات، تقدیم می‌شود به
آقای جان تیلور پیر
که «فکر می‌کند می‌تواند نقش
یک موش زمستان‌خواب را بازی کند!»
(سه سال است که توی رختخواب افتاده
و هرگز هم آه و ناله نکرده است!)

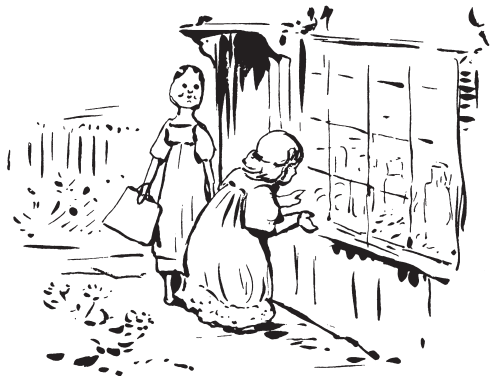
قصه‌ی زنجبیل و ترشی

نویسنده و تصویرگر	بنائریس پاتر
مترجم	علیرضا اسماعیل پور
+	
چاپ اول	تابستان ۱۳۹۵
تیراژ	۲۰۰۰ نسخه
+	
مدیر هنری	حسین سجادی
صفحه‌آرایی و آماده‌سازی تصاویر	پویا دارابی
لینتوگرافی	آرمانسا
چاپ متن و جلد	صنوبر
صحافی	سپیدار

شایک ۰۲۶۸-۲۵۹-۹۶۴-۹۷۸
شماره‌ی کتابشناسی ملی: ۴۱۰۰۱۲۸
همه‌ی حقوق برای ناشر محفوظ است.

تهران، خیابان انقلاب، روبه‌روی سینما سپیده، شماره‌ی ۱۱۷۶، واحد ۴
تلفن و دورنگار: ۰۲۶۸ ۹۵ ۶۶
www.nashremahi.com

روزی روزگاری مغازه‌ای روستایی بود که اسمش را
بالای ویتترین نوشته بودند: «زنجبیل و ترشی».
این مغازه‌ی ریزه‌میزه اندازه‌ی عروسک‌ها بود
و عروسک‌هایی مثل لوسیندا و جین آشبز همیشه
خوراکی‌هایشان را از آن می‌خریدند.

پیشخان مغازه همقد خرگوش‌ها بود. زنجبیل و ترشی دستمال‌های قرمز خالداری می‌فروختند که قیمتشان دو پنی هم نمی‌شد.

شکر و انقیه و گالش هم می‌فروختند.

در واقع گرچه مغازه‌ی کوچکی بود، تقریباً همه‌چیز در آن پیدا می‌شد، مثل بند کفش، سنجاق‌سر و گوشت دنده - البته به‌جز چیزهایی که آدم ممکن است یک‌دفعه به آنها نیاز پیدا کند.

مغازه را زنجبیل و ترشی می‌چرخاندند. زنجبیل یک گریه‌ی نر زردرنگ بود و ترشی هم یک سگ شکاری.

خرگوش‌ها یک‌کمی از ترشی می‌ترسیدند.

مشتری پروپاقرص مغازه موش‌ها بودند - البته
آنها هم قدری از زنجبیل می‌ترسیدند.
زنجبیل معمولاً از ترشی می‌خواست که کار
موش‌ها را راه بیندازد، چون به قول خودش موش‌ها
دهنش را آب می‌اندازند.
می‌گفت: «راستش نمی‌توانم دست روی دست
بگذارم و تماشا کنم که آنها بسته‌های کوچکشان را
می‌گیرند و از در مغازه می‌روند بیرون.»

